

Sygn. akt I Ca 275/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. A.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt I C 485/15

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 275/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 11 marca 2015r. oddalił powództwo (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko M. A. o zapłatę kwoty 1.569,09 zł z odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż poprzednik prawny powódki (...) Bank SA w dniu 30 kwietnia 2008r. zawarł z pozwanym umowę o przyznanie limitu kredytowego i o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Bank wystawił w dniu 2 marca 2011r. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazano zadłużenie pozwanego z tytułu wspomnianej umowy na kwotę 1.192,46 zł, któremu nadana została sądowa klauzula wykonalności.

W toku procesu pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia i wskazał, że ostatnia wpłata na poczet przedmiotowej umowy miała miejsce 11 maja 2010r. Powód natomiast nie wykazał sposobu wyliczenia dochodzonego roszczenia i nie przedstawił ważnych dla umowy tabel opłat, harmonogramu i regulaminu.

Bankowy tytuł egzekucyjny jest dokumentem prywatnym i nie był wystarczający z punktu widzenia obciążającego powoda obowiązku wykazania swych twierdzeń zgodnie z art.6 kc. Roszczenia kredytowe i odsetkowe przedawniają się z upływem 3 lat (art.118 kc i 120 kc), zaś roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy z upływem 2 lat zgodnie z art.6 ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych . Pozew został wniesiony w dniu 19 listopada 2014r. i nie zostało wykazane, ażeby dochodzone roszczenie nie było przedawnione.

Z tych względów Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Powód wniósł apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości.

Zarzucał orzeczeniu Sądu pierwszej instancji obrazę przepisów prawa procesowego, tj.

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieustalenie czy dochodzone roszczenie jest w rzeczywistości przedawnione i oparcie się w tej kwestii tylko na twierdzeniu pozwanego,

- naruszenie art.217 § 2 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i brak pominięcia zarzutu przedawnienia w sytuacji, gdy powinien on zostać zgłoszony w odpowiedzi na pozew,

- naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art.227 kpc poprzez uznanie, że doszło do przedawnienia roszczenia, w sytuacji, gdy bieg terminu przedawnienia był skutecznie przerywany przez wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz poprzez uznanie, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia, w sytuacji, gdy wynika ona z przedstawionej przez powoda dokumentacji tj. umowy o przyznanie limitu kredytowego z 30.04.2008r. oraz umowy przelewu wierzytelności z 27 czerwca 2014r.

Zarzucono również naruszenie prawa materialnego:

- art.6 ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych polegające na uznaniu, że dochodzone w sprawie roszczenie wynika z należności wynikających z umowy o kartę kredytową, podczas gdy wynika ono z umowy o przyznanie limitu kredytowego,

- art.118 kc przejawiające się w uznaniu, że roszczenie dochodzone w sprawie wynika z z należności wynikających z umowy o kartę kredytową, podczas gdy wynika ono z umowy o przyznanie limitu kredytowego.

Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia żądań pozwu w całości, a także zasądzenia od pozwanej kosztów procesu za drugą instancję według norm prawem przepisanych.

Powód domagał się nadto przeprowadzenia dowodów z dołączonych do apelacji dokumentów, wskazując, iż potrzeba taka zaszła w związku z podniesionymi przez pozwanego zarzutami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Przypomnieć należy na wstępie, iż stosownie do obowiązującego w postępowaniu uproszczonym przepisu art.505¹³§ 2 kpc jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd pierwszej instancji oddalając powództwo w całości uwypuklił bierność dowodową powoda w kwestii wykazania okoliczności, z których wywodził skutki prawne i z tym stanowiskiem należało się zgodzić.

Powód w zarzutach apelacji podkreślał, że Sąd pierwszej instancji bezzasadnie uznał, że dokumenty przedstawione w procesie nie dowodzą zasadności jej roszczenia. Przedstawił jednocześnie szereg dokumentów mających przemawiać za zasadnością zajmowanego stanowiska procesowego, domagając się przeprowadzenia dowodów z tych dokumentów w trybie art. 382 kpc.

Zgodnie z art. 381 kpc Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej

instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 maja 2014 r., III AUa 1912/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1473665). Zatem obowiązki wynikające z art. 6 kc w zw. z art. 232 zdanie pierwsze kpc winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze wyjątku określonego w art. 381 kpc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 930/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1463793). Innymi słowy, strona która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, nie wykazuje starań o pozyskanie istniejących dowodów, nie może na etapie postępowania odwoławczego domagać się dopuszczenia dowodów, jeśli należyte wykonanie przez nią obowiązków wynikających z art. 6 kc i art. 232 kpc pozwalało na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Chybiony jest zarzut naruszenia art.217§2 kpc w odniesieniu do uwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. W nowym brzmieniu art. 217 § 2 kpc nie ma bowiem mowy o pominięciu przez sąd "zarzutów", gdyż pojęcie to – w przeciwieństwie do "twierdzeń" i "dowodów" – nie jest jednoznaczne i bywa różnie rozumiane w nauce i praktyce. Zarzuty oparte na oświadczeniach woli (np. zarzut przedawnienia) nie mogą zostać wykluczone na skutek opóźnienia strony. Prawo procesowe nie może zawierać regulacji, które ograniczają prawa podmiotowe stron, co potwierdzają również wykształcone poglądy doktryny i orzecznictwo co do tego, że zarzut przedawnienia może zostać zgłoszony nawet w postępowaniu apelacyjnym. Odparcie zgłoszonego przez powoda zarzutu przedawnienia wymagało przedsięwzięcia przez powoda stosownej inicjatywy dowodowej, którą – z naruszeniem przedstawionych wyżej zasad – uruchomiono dopiero w apelacji. Należy przy tym podkreślić, że w świetle przedstawionych przez pozwanego na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku dowodów wpłat na rzecz LUKAS Bank na kwotę 660 zł i w kontekście podniesionego zarzutu aktualizował się obowiązek powoda wykazania wysokości dochodzonego roszczenia i sposobu jego wyliczenia, co nie nastąpiło.

Przedstawione przez powódkę w apelacji dowody poczytywać należy w okolicznościach sprawy za spóźnione, jednakże nawet ich treść i forma, w ocenie Sądu odwoławczego, nie pozwalają na konstatację, iż powód wykazał zasadność roszczenia. Nadal nie została przedstawiona struktura zadłużenia ani sposób jego wyliczenia, tak, ażeby możliwa była weryfikacja dochodzonego roszczenia według zasad odpowiedzialności pozwanego z tytułu umowy zawartej z poprzednikiem prawnym powoda w sytuacji gdy pozwany podniósł, iż jest z tej umowy rozliczony. Ponadto dołączone do pozwu kopie dokumentów nie mają waloru dowodowego – nie zostały one poświadczone w trybie art.129 kpc.

Reasumując, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie sprostął obowiązkowi wykazania w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Elblągu okoliczności podawanych w pozwie, nie przedstawiając dowodów na poparcie zajmowanego stanowiska. Jednocześnie nie zachodziły żadne miarodajne przesłanki pozwalające na stwierdzenie istnienia przeszkód dla powołania dowodów zgłoszonych dopiero w apelacji, już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. W tych okolicznościach powód nie może oczekiwać, iż jego bierność dowodowa przełoży się na korzystny wynik postępowania.

Mając powyższe okoliczności na uwadze apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.